
À MA LLENGUA.

Áydat y t' aydaré.

Llengua meua, molt mes bella
Que la llengua de Castella,
Jo 't salut!
Tu mon bressol engronxares,
Tu mos somnis alegrares
Quant menut.

Dolça n' eras en los llavis
De mos pares, de mos avis
Que té Deu,
Dolça en boca de la dida
Quant cantant me dava vida
Lo pit seu.

Ay! cantant cansons antigues
De les glories y fatigues
Dels creuhats,
Y les gloses amoroses
Dels joglars, per ses hermoses
Inspirats.

La dels presos, la amoreta,
La d' aquella donzelleta

De la mar ;

La mort de Don Johan, les crides
Qu' el Rey per noves partides

Ferne fa.

Y aquelles llargues rondalles
D' encantaments y batalles

Y fets veys ;

Y les fades que fadaven
Belles nines qu' etsizaven

Fills de Reys.

Tristes memories d' un dia
Que sobrá la patria mia

Grans perills.

Fulles seques qu' han restades
De les corones guanyades

Per sos fills.

Dolça fores p' en Petrarca
Que un dia fonch lo monarca

Del amor,

Quant prop d' una font gloriosa
Cantava á na Laura hermosa

Son dolor.

Gloriosa en boca d' en Dante
Quant los martiris ens cante

Del infern,

Y 'ls turments del purgatori
Y la ponderada glori'

Del Be etern.

Bella p' en Ricart glosada,
Que anomená la creuhada
Cor de lleó,
Quant lluny de son regue un dia
Per sa comtesa sofria
Greu presó.

Eloqüent, rica y divina
P' en Llull cantant *Medicina*
Del pecat,
Lo plant de Sancta Maria,
Los noms de Deu, la Alquimia,
Lo Dictat.

Tu los torneigs animares,
Tu los valents engenrars
Cavallers;
Tu pe'l mon los espargires,
Y veé 'l mon honrar les lires
Llurs acers.

Tu dictares santa trova
A la lira d' aquell jove
Trobador
Que ab forta llança lluytava
Al temps que *Patria* cantava,
Fe y Amor.

D' aquells setgles de poesia
Reyna en fores de valía,
Quant los Reys
Formant cap de l' estat noble
Per les llibertats del poble
Davan lleys.

Quant los romeus que tornaven
Del Sant Sepulcre trobaven
Sagrat foch,
Hospitalitat segura,
Y ángels d' ells n' havien cura
Per tot lloch.

Dolça llengua afalagada
Per una boca estimada
Que jo anyor;
Llengua ab que 'm digué una nina
Quant encara era fadrina,
Jo t' ador:

Y mes tart dins de l' esgleya
Quant lo sacerdot l' hi deya
Devant mi
Si per espós me volia,
Ab ton accent d' harmonía
Digué: *Sí:*

Dolça llengua que delícies
Mil me dones en carícies
De mos fills
Quant ab ella á Deu alaben
Diguent uns cantars que saben
Molt senzills:

Jo 't salut! Tu m' ensenyares
La oració, tu lira 'm dares
Per cantar,
Y aquests cants son m' alegría
Quant m' en torn, finit lo dia,
Dins la llar.

Jo 't salut, llengua harmoniosa!
Ah! en venir l' hora penosa
De la mort,
Fassa Deu que t' harmonía
Don per premi á m' agonía
Santa sort!

(De D. Pere d' Alcántara Penya y Nicolau,
de Palma de Mallorca.)

